

HALADÁS

VASÜTI
SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP
A MISKOLCZI MÁV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyed évre 2 korona

Szerkesztőség:
Miskolcz, Mindszent-utca 4. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre 14.- kor.
Fél évre 7.- kor.
Negyed évre 3-50 kor.

A balesetbiztosítás (18-től 60 éves korig) a »Nemzeti« balesetbiztosító részv. társ.-nál 3000 koronára halál esetre és 3000 koronára állandó munkaképtelenség esetére szól.

Változások.

Miskolcz, 1903. június 20.

—ko— Egy tárczánál sem volt még annyi változás, mint épen a kereskedelmi tárczánál. Hol a halál, hol a belső viszály, hol pedig a politikai válság egymás után ragadja el miniszterünket, legfőbb vezetőnket.

Rövid idő előtt ragadta el a végzet *Horánszky Nándort*, legnagyobb szükségünkben hagyott itt minket. Helyére **Láng Lajos** lépett s most ő is távozik.

Székfoglalását általános megnyugvással fogadtuk, biztunk tetterejében, nemes szívében, fenkölt gondolkodásában.

Ő benne nem is csalódtunk! A tett embere volt, csendesen munkálkodott, az ünneplések elől elzárkózott, a Potemkin falvak elkerülésével váratlanul jelent meg itt is, ott is, nem csupán közvetlen környezetétől vette az információkat, fontos dolgok felől a külszolgálati főnökök véleményét szívesen meghallgatta, alkalmilag fel is használta.

Nem dobálózott nagyhangú ígéretekkel, de lépten-nyomon megmutatta, hogy ő a vasutasok jó barátja, atyai jóakarója volt.

Távozik vele hűséges munkatársa: gróf *Wickenburg Márk* államtitkár is.

Együtt buzgólkodtak a fizetésrendezés nagy munkáján, beható tanulmány tárgyává tették annak minden részletét, s midőn belátták, hogy annak végrehajtására nem elég az előírányzott összeg, fáradtak, kutattak s mint a vasutasok ügyének apostolai, jártak, keltek, míg végre a teljes megoldáshoz jutottak.

És most következett ismét a végzet...

Jöttek a politika szennyes hullámai, elsöpörték reménységünket, a révbe

iparkodó hajót messze lökték ki a nyílt tengerre, Láng Lajos távozásával talán árbóczunk dőlt le . . .

És most, midőn a bizonytalanság setétje borít mindent, midőn az aggodás fogja el minden vasutas szívét, nincs más egyéb, mint ismét előveszszük talizmánunkat: a *reményt* és a *bizalmat*.

Reméljük sorsunk jobbulását, mert azt becsületes munkánkkal érdemeltük meg, az nem holmi könyöradomány, hanem verejtékünk gyümölcse; nincs az személyhez kötve, nem egyesektől rimánkodtuk azt ki, hanem az ország népe méltánylással nyújtja felénk!

Bizalommal tekintünk a következők elé, mert az utódok bizonyára révbe kormányozzák a sokat hánykódott hajót; át lesznek hatva attól a tudattól, hogy jogos, méltányos kéréseink elől elzárkózni most már sem *nem lehet*, sem *nem szabad!*

Drága sallang.

Régi dolog, hogy a vasuti szolgálatban és pedig a szolgálat minden ágánál annyira a szükségtelen, semmi létjogosultsággal nem bíró és gyakran egészen érthetetlen sallang, hogy igazán érdekemet szerezni maguknak a vasutal szemben a hivatott szakfériak, ha ezeket a sallangokat, a melyek valóságos nyügei a gyors és akadálytalan kezelésnek, apránként lenyesegetnék; sőt méltánylandó, érdemes munkát végez már az is, a ki az ilyen sallangokra, helylyel-közzel rámutat.

Magában talán csekélységnek fog látszani az a sallang, a melyre én most az érdeklődők figyelmét felhívni akarom; de ha sikerül kimutatnom, hogy ez a csekélység mennyi munkaerőt vesz igénybe és ha sikerül kimutatnom, hogy egyáltalán semmiféle kézzelfogható értelme nem lévén, megszüntetésével mennyi lelketölő fáradság, mennyi haszontalan munka lenne megtakarítható és üdvösen értékesíthető: világos lesz, hogy gyakran a csekélységeknek látszó dolgok is fontosságot nyernek, ha velük behatóbban foglalkozunk.

A 21. sz. utasítás II. kötetének 37. cikkje előírja, hogy olyan nagyobb árukiadási pénztáraknál, a melyeknél a pénztárosok mellett külön számadók vannak alkalmazva, a kiadási tételszámok

TÁRCZA.

Rég volt . . .

*Rég volt . . . Mikor még úgy néztél reám,
Hogy éreztem szemednek melegét,
És benne láttam boldogságomat,
Az üdvösségnek tiszta kék egét:*

*Óh akkor . . . akkor boldog voltam én,
Nem voltak nékem akkor vágyaim,
Csak elmerengtem hosszan, szótlantul,
Boldogságomnak színes álmain . . .*

*De most . . . hogy már alig nézel reám,
Tekintetedbe' nincs a régi tűz,
S szemedbe' . . . látom . . . ott ül a közöny,
Mely boldogságot, üdvöl' messzeűz:*

*Óh most . . . most vannak néha vágyaim,
Miket alig merek megvallani . . .
Elmenni innen . . . messze, messze . . . el . . .
Többé terőlad hirt se' hallani . . .*

*Egy más világba szállni . . . Ott talán
Felejtenelek egyszer tégedet,
Nem gondolnék örökké csak reád.
Nem látnám mindég a te képedet . . .*

*Talán felejtenek . . . Nem lenne már
A pusztá gondolat szívembe kés . . .
És nem látnám szemedben a közönyt,
Amely jobban fáj, mint a megvétel . . .*

Hj. Lányi Ernő.

Anyja lánya.

— A „Haladás“ eredeti tárczája. —
Irta: Törös Kálmán.

Este hét óra volt, mikor Virág Julesa felhuzta ropogós csizmáját, fejére kötötte kékpetytyes kendőjét, hóna alá csapta guzsalyát és sietett a fonóba, a hol esténként össze szoktak gyűlni a falu leányai és legényei.

Virág Julesa nagyon szép volt, sokkal szebb, mint bármelyik barátónje s épen azért, ha olykor-olykor közzéjük keveredett, nem tudták megállani, hogy elő ne hozzák az anyja múltját, a mely oldalról leginkább sebezheték.

A mióta az édes anyja a börtönben sinylődött, nagyon ritkán járt Julesa a fonóba; ma azért sietett úgy, mert értesítést kapott az anyja haláláról s ezzel mintegy tudtára akarta adni barátónőinek, hogy nem él többé az, a ki miatt eddig annyiszor bántották.

Most is, a mint elgondolkozva a fonóba lép, egyszerre felhangzik a guny minden oldalról:

— Ejnye de nyalka vagy Julis!?

— Látszik, hogy az anyjára ütött, az is olyan nyalka volt!

— Olyan ringó annak még a járása is, haljátok?

— Hiába irigykedtek rá, Julis két legényt is szeret egyszerre!

— Tudjátok-e, — szólott most Boresa néni, — hogy a Julis anyja a jövő héten kiszabadul?!

ne csak a fuvarlevelekre, rovatlapokra, rovatlapmásokra és értesítő és vételvelekre, hanem ezenkívül az egyes fuvarlevelekhez tartozó küldemények szerint a raktanusítványokra is, külön-külön rájegyeztessenek.

Nem is kell egyenesen például Budapest dunaparti állomásra gondolnunk, ha mérlegelni akarjuk, hogy milyen nagy és határozottan kárbaesző dologgal jár ez a multság; meggyőződhetünk erről kisebb állomásokon is és elegendő valamelyik olyan állomáson elnéznünk ezt a dolgot, a hová naponként csak három-négy drb áruskocsi érkezik, — mondjuk — csak hetven-nyolcvan fuvarlevéllel.

Az illető alkalmazott, a ki a fuvarlevelek, rovatlapok, rovatlapmások, értesítő és vételvelek megszámozásával, egyszerismind pedig a kiadási tételszámoknak a raklevelekre való rányomásával vagy rájegyzésével megvan bizva, kétféleképpen végezheti a dolgot.

Vagy egyfolytában látja el az összes felsorolt okmányokat a kiadási tételszámokkal, vagy utólagosan eszközli a raktanusítványoknak a megfelelő kiadási tételszámokkal való ellátását; de munkája, a mellett, hogy így is, úgy is kárbaesző, semmiképen meg nem irigyelhető: mert mind a két módon, egyformán gyötrelmes, lélekölő és időt rabló.

— Nem szabadul biz a' Borena néni, mer' ma kapott Julis irást, hogy meghalt szegény a börtönbe'!

— Bizony lelkeim, a jövő héten lesz tizenöt esztendeje, hogy a Julis anyja, Zsófi, megölette a szeretőjével az urát. Ugy az emlékezetembe' maradt az az eset gyermekeim, mintha csak tegnap történt volna.

Épen ilyen sáros, ködös idő volt, mint most, mikor Virág Mihály ugy éjfél tájon hazavetődött a szikszói vásárról; a hogy nyugodni tért volna, Dudás Miska, az a híres, szép legény, — hogy a föld vesse ki még a haló porából is, — ott nyomba' szíven szurta azt a derék, becsületes embert. Még a pénzt is elvette, csak hogy azt higgyék, mintha idegenek rabolták volna ki: Zsófi pedig lélekszakadva szaladt át ide, hogy segítsünk, mert rabolják a házat, gyilkolják az urát.

Nem tudom, másnap hová bujdosnak el, de tisztára emlékszem, hogy estére már Ábrissnál voltak a korezmába' s egymást átölelve ott ültek annál a hosszú tölgyfa asztalnál, a mely még mai napig is ugyanazon a helyen van.

Ugyanakkor az este véste ki Miska a nevét is arra az asztalra czifranyelű bicskájával, a mit Ábris a zsidó egy félvilágért se' hagyott volna onnan levakartatni, mert bizony hozott az valamiskét az ő kelme konyhájára.

Mikor a csendőrök rájuk nyitották az ajtót,

Ha az első módozatot követi és számjegybélyegzővel dolgozik, minden egyes rovatlap, rovatlapmásolat, fuvarlevél és értesítő és vételével lebélyegzése után ki kell böngésznie a raktanusítványon az azokhoz tartozó küldeményre vonatkozó adatokat, hogy azután a kiadási tétel számot melléjük nyomhassa és így jár el tovább minden egyes küldeményhez tartozó számadási okmányok kezelése után; ami bizony mondom, hogy nem valami szellemes és nem kicsiny munka, mert eltekintve attól, hogy egy-egy raklevélhez negyven-ötven fuvarlevél is tartozhatik és hogy a raktanusítványokon az egyes fuvarlevelekhez tartozó darabok se föltétlenül egymás mellett vannak följegyezve: ugyancsak igénybe veszi az illető megnyomorított alkalmazott figyelmét és türelmét, míg egy-egy raktanusítvánnyal nagy keservesen elkészül. Azután pedig, hogy lelki gyönyörűsége teljes legyen, előveszi a második, harmadik és Isten tudja hányadik raktanusítványt és folytatja rendületlenül, a végkimerülésig, észbontó, áldatlan munkáját.

Csak mellékesen említem meg, hogy ez az első módozat nagy állomásokon véleményem szerint semmiképen meg nem állhat, mert alaposan megkésleltetné a küldemények értesítését.

És nem sokat lehetne könnyíteni ezen a fárad-

akkor esőkolták meg egymást utóljára és Zsófi sűrű könyei oda hullottak azokra a frissen kivágott betűkre.

Ugy bizony lelkeim galambom, remek szép asszony volt az a te anyád: hosszú, koromfekete haja egészen a térdéig leért, az a nagy kék szeme pedig ugyancsak illett ahhoz a szép fehér orcájához; még máig se' hiszem, hogy nem tejbe mosdott az az asszony.

Itt a faluba' még az apró gyerekek is tudta, hogy nem szereti az urát, — de hát mit is szeretett volna rajta, mikor olyan ragyás volt az istenadta. Vigyázz magadra Julis, mert te is igen szép vagy, csak egy kicsibe mult, hogy egészen az anyádra nem ütöttél.

* * *

Ferenczy Istvánnak nemcsak számos igavonó barma, hanem termékeny szántóföldje, nagy darab szőlője is lévén, a leggazdagabb embernek tartották a faluban s egyetlen örököse Károly fia volt. Károly dolgos ember hireben állott, csak két hibája volt: az egyik lába rövidebb volt a másikkal és Virág Julcsát végtelenül szerette.

Az öreg Ferenczy nem egyszer akarta lebeszélni fiát e házasságról:

— Hallod-e fiam, még visszaléphetnél; nem szívelhetem, hogy egy olyan leány legyen a menyem, a kinek az anyja a börtönbe' halt meg.

— Ne adjon kigyelmed semmit a más beszéd-

Csak azon készítményeim valódiak, melyek védjegyemmel vannak ellátva.

RÁCZ JENŐ gyógyszerésznél

MISKOLCZON,

„AZ ARANY SZARVASHOZ” ezimzett gyógyszerertárában

kaphatók 15 év óta közlekedveltségnek örvendő alant elősorolt saját készítményei:

- Iris virágarczkenőcs.** Számos helyi alfaja jó hatását — szepülő putaragot ad, teljesen a talimánian szer, a arcvot és kézbornek seiyem megóvjja, egy tégely 1 kor. Hozzá Iris bizsam szappan, 1 db. ára 70 fill. Hozzá Vénus arczpor, fehér, rozsa és fém színekben, 1 kis dohoz 90 fill, nagy 1 kor. 60 fill.
- Pyrethro Salicyl szájessentia** néháy cseppel egyszeri szájkölesítőz, a fogak romhsát gátolja és a fogínyt erősíti. — 1 kis üveg 70 fillér. — 1 nagy üveg ára 1 korona 20 fillér. Hozzá (Pyrethro) növény fogpor, mely a fogakat desinfectálja és fehérré takarítja. — Oly esetekben, hol ezen szájszeremet nem használták és fogfájás van, ajánlatik a kitűnő jó hatású (Pyrethro) sveiczi fés csepp. 1 üveg ára 50 fillér.
- Hajerősítő (balsam) essentia.** Dr. Hebra híres bécsi egyetem tanár előírása szerint készítve a hajhullást és fejbőrkorpuszost meggátolja, valamint egyéb fejbőrbetegségtől megóv és kellemes illatúval fogva szívesen alkalmazatik. 1 üveg ára 1 korona 20 fillér.
- RácZ Jenő keleti „Balsam bajuszpedregője”** soha meg nem meg nem avasuló, zsimmentes balsamokból készítve, igen kellemes illatú, minden bajuszszínhez alkalmazható. 1 kis dohoz ára 30 fillér. 1 nagy dohoz 50 fillér.
- Cannabin** (tyukszenbalsam), biztos hatású és legkényelmesebben alkalmazható szer a tyukszemek és hőkeményedések és söntörök kiirtására. 1 üveg ára 70 fillér.

Forgalomban van és közmegegyezéssel használják a

Migrain, főtájás, nátha ellen bedörzsítő és szaroló szer, Jasmin aether 1 üveg 80 fillér.

Fagyás ellen Északi dr. képos fagykenőcs, 1 tégely 1 korona.

Hafestesre Orientin, 2 üveg 3 korona. Világosabb színre 1 üveg 2 korona.

Labizzadás ellen Salicyl Dermassant part. 1 dohoz ára 1 korona.

Szőrvesztőnek Depillatoriumot. 1 üveg 1 korona.

Rüh Cráhátka ellen Naphtol kenőcs. 1 kis tégely 1 korona, — nagy 3 korona.

Köszvény ellen I—II. számú Tengeri Kezvény olaj. 1 üveg ára 1 K.

Ugy az elősorolt, mint egyéb készítményeimhez tanácsos mellékelve van: kívánatra részletes arcygegyék utastásokkal megküldetlek Csak azon készítmények valódiak, melyek fenti védjeggyel vannak ellátva. A drága külföldi hasonsszereket, úgy mennyiség, mint minőségileg és okosságukkal föltöltöttük: úgy, hogy átláthatos házi szerek gyaránt legjobban alkalmazhatók.

Főraktár: Budapesten

TÖRÖK JOZSEF gyógyszerértára. Király-utca 12. szám.

Rendelési cím: **RácZ Jenő** gyógyszerész Miskolczon.

Utánasoktól tessenek óvakodni.

HALADÁS

VASUTI
SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP
A MISKOLCZI MÁV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAJTULAJDONGSÓK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési árak:

Egész évre ——— 8 korona
Fél évre ——— 4 korona
Negyed évre ——— 2 korona

Szerkesztőség:

Miskolcz, Mindszent-utca 4. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre ——— 14— kor.
Fél évre ——— 7— kor.
Negyed évre ——— 3-50 kor.

A balesetbiztosítás (18-től 60 éves korig) a „Nemzeti balesetbiztosító részvénytárs.”-nál 3000 koronára halál esetre és 3000 koronára állandó munkaképtelenség esetére szól.

Változások.

Miskolcz, 1903. június 29.

—ko— Egy tárczánál sem volt még annyi változás, mint épen a kereskedelmi tárczánál. Hol a halál, hol a belső viszály, hol pedig a politikai válság egymás után ragadja el miniszterünket, legfőbb vezetőnket.

Rövid idő előtt ragadta el a végzet *Horánszky Nándort*, legnagyobb szükségünkben hagyott itt minket. Helyére **Láng Lajos** lépett s most ő is távozik.

Székfoglalását általános megnyugvással fogadtuk, biztunk tetterejében, nemes szívében, fenkölt gondolkodásában.

Ő benne nem is csalódtunk! A tett embere volt, csendesesen munkálkodott, az ünneplések elől elzárkózott, a Potemkin falvak elkerülésével váratlanul jelent meg itt is, ott is, nem csupán közvetlen környezetétől vette az információkat, fontos dolgok felől a külszolgálati főnökök véleményét szívesen meghallgatta, alkalmilag fel is használta.

Nem dobálózott nagyhangú ígéretekkel, de lépten-nyomon megmutatta, hogy ő a vasutasok jó barátja, atyai jóakarója volt.

Távozik vele hűséges munkatársa: gróf *Wickenburg Márk* államtitkár is.

Együtt buzgólkodtak a fizetésrendezés nagy munkáján, beható tanulmány tárgyává tették annak minden részletét, s midőn belátták, hogy annak végrehajtására nem elég az előírányzott összeg, fáradtak, kutattak s mint a vasutasok ügyének apostolai, jártak, keltek, míg végre a teljes megoldáshoz jutottak.

És most következett ismét a végzet...

Jöttek a politika szennyes hullámai, elsöpörték reménységünket, a révbe

iparkodó hajót messze lökték ki a nyílt tengerre, Láng Lajos távozásával talán árbóczunk dőlt le . . .

És most, midőn a bizonytalanság setétje borít mindent, midőn az aggodás fogja el minden vasutas szívét, nincs más egyéb, mint ismét előveszszük talizmánunkat: a *reményt* és a *bizalmat*.

Reméljük sorsunk jobbulását, mert azt becsületes munkánkkal érdemeltük meg, az nem holmi könyöradomány, hanem verejtékünk gyümölcse; nincs az személyhez kötve, nem egyesektől rimázkodtuk azt ki, hanem az ország népe méltánylással nyújtja felénk!

Bizalommal tekintünk a következők elé, mert az utódok bizonyára révbe kormányozzák a sokat hánykódott hajót; át lesznek hatva attól a tudattól, hogy jogos, méltányos kéréseink elől elzárkózni most már sem *nem lehet*, sem *nem szabad!*

Drága sallang.

Régi dolog, hogy a vasuti szolgálatban és pedig a szolgálat minden ágánál annyi a szükségtelen, semmi létjogosultsággal nem bíró és gyakran egészen érthetetlen sallang, hogy igazán érdekemet szereznének maguknak a vasuttal szemben a hivatott szakférfiak, ha ezeket a sallangokat, a melyek valóságos nyügei a gyors és akadálytalan kezelésnek, apránként lenyesegetnék; sőt méltánylandó, érdemes munkát végez már az is, a ki az ilyen sallangokra, helylyel-közzel rámutat.

Magában talán csekélységnek fog látszani az a sallang, a melyre én most az érdeklődők figyelmét felhívni akarom; de ha sikerül kimutatnom, hogy ez a csekélység mennyi munkaerőt vesz igénybe és ha sikerül kimutatnom, hogy egyáltalán semmiféle kézzelfogható értelme nem lévén, megszüntetésével mennyi lelketölő fáradság, mennyi haszontalan munka lenne megtakarítható és üdvösen értékesíthető: világos lesz, hogy gyakran a csekélységeknek látszó dolgok is fontosságot nyernek, ha velük behatóbban foglalkozunk.

A 21. sz. utasítás II. kötetének 37. cikke előírja, hogy olyan nagyobb árukiadási pénztáraknál, a melyeknél a pénztárosok mellett külön számadók vannak alkalmazva, a kiadási tételszámok

TÁRCZA.

Rég volt . . .

*Rég volt . . . Mikor még úgy néztél reám,
Hogy éreztem szemednek melegét,
És benne láttam boldogságomat,
Az üdvösségnek tiszta kék egét:*

*Óh akkor . . . akkor boldog voltam én,
Nem voltak nékem akkor vágyaim,
Csak elmerengtem hosszan, szóltalanul,
Boldogságomnak színes álmain . . .*

*De most . . . hogy már alig nézel reám,
Tekintetedbe' nincs a régi tűz,
S szemedbe' . . . látom . . . ott ül a közöny,
Mely boldogságot, üdvöt messzeűz:*

*Óh most . . . most vannak néha vágyaim,
Miket alig merek megvallani . . .
Elmenni innen . . . messze, messze . . . el . . .
Többé terölad hirt se' hallani . . .*

*Egy más világba szállni . . . Ott talán
Felejténélek egyszer tégedet,
Nem gondólnék örökké csak reád,
Nem látnám mindég a te képedet . . .*

*Talán felejténék . . . Nem lenne már
A puszta gondolat szívembe kés . . .
És nem látnám szemedben a közönyt,
Amely jobban fáj, mint a megvetés . . .*

Hj. Lányi Ernő.

Anyja lánya.

— A „Haladás” eredeti tárczája. —

Irta: Törös Kálmán.

Este hét óra volt, mikor Virág Julesa felhuzta ropogós csizmáját, fejére kötötte kékpetytyes kendőjét, hóna alá csapta guzsalyát és sietett a fonóba, a hol esténkint össze szoktak gyűlni a falu leányai és legényei.

Virág Julesa nagyon szép volt, sokkal szebb, mint bármelyik barátnője s épen azért, ha olykor-olykor közzéjük keveredett, nem tudták megállani, hogy elő ne hozzák az anyja múltját, a mely oldalról leginkább sebezhettek.

A mióta az édes anyja a börtönben synylődött, nagyon ritkán járt Julesa a fonóba; ma azért sietett úgy, mert értesítést kapott az anyja haláláról s ezzel mintegy tudtára akarta adni barátnőinek, hogy nem él többé az, a ki miatt eddig annyiszor bántották.

Most is, a mint elgondolkozva a fonóba lép, egyszerre felhangzik a guny minden oldalról:

— Ejnye de nyalka vagy Julis!?

— Látszik, hogy az anyjára ütött, az is olyan nyalka volt!

— Olyan ringó annak még a járása is, haljátok?

— Hiába irigykedtek rá, Julis két legényt is szeret egyszerre!

— Tudjátok-e, — szólott most Boreza péni, — hogy a Julis anyja a jövő héten kiszabadul?!

ne csak a fuvarlevelekre, rovatlapokra, rovatlap-másolatokra és értesítő és vétlevelekre, hanem ezenkívül az egyes fuvarlevelekhez tartozó küldemények szerint a raktanusítványokra is, külön-külön rájegyeztessenek.

Nem is kell egyenesen például Budapest duna-parti állomásra gondolnunk, ha mérlegelni akarjuk, hogy milyen nagy és határozottan kárbavesző dologgal jár ez a multság; meggyőződhetünk erről kisebb állomásokon is és elegendő valamelyik olyan állomáson elnéznünk ezt a dolgot, a hová naponként csak három-négy drb áruskocsi érkezik. — mondjuk — csak hetven-nyolcvan fuvarlevéllel.

Az illető alkalmazott, a ki a fuvarlevelek, rovatlapok, rovatlapmásolatok, értesítő és vétlevelek megszámozásával, egyszersmind pedig a kiadási tételszámoknak a raklevelekre való rányomásával vagy rájegyzésével megvan bizva, kétféleképpen végezheti a dolgot.

Vagy egyfolytában látja el az összes felsorolt okmányokat a kiadási tételszámokkal, vagy utólagosan eszközli a raktanusítványoknak a megfelelő kiadási tételszámokkal való ellátását: de munkája, a mellett, hogy így is, úgy is kárbavesző, semmiképen meg nem irigyelhető: mert mind a két módon, egyformán gyötrelmes, lélekölő és időt rabló.

— Nem szabadul biz a' Borena néni, mer' ma kapott Julis írást, hogy meghalt szegény a börtönbe'!

— Bizony lelkeim, a jövő héten lesz tizenöt esztendeje, hogy a Julis anyja, Zsófi, megölette a szeretőjével az urát. Ugy az emlékezetembe' maradt az az eset gyermekeim, mintha csak tegnap történt volna.

Epen ilyen sáros, ködös idő volt, mint most, mikor Virág Mihály ugy éjfél tájon hazavetődött a szikszói vásárról: a hogy nyugodni tért volna, Dudás Miska, az a híres, szép legény, — hogy a föld vesse ki még a haló porából is, — ott nyomba' sziven szurta azt a derék, becsületes embert. Még a pénzét is elvette, csak hogy azt higgyék, mintha idegenek rabolták volna ki; Zsófi pedig lélekszakadva szaladt át ide, hogy segítsünk, mert rabolják a házat, gyilkolják az urát.

Nem tudom, másnap hová bujdosnak el, de tisztára emlékszem, hogy estére már Ábrissnál voltak a koresmába' s egymást átölelve ott ültek annál a hosszú tölgyfa asztalnál, a mely még mai napig is ugyanazon a helyen van.

Ugyanakkor az este veste ki Miska a nevét is arra az asztalra ciffranyelű bieskájával, a mit Ábris a zsidó egy felvilágért se' hagyott volna onnan levakartatni, mert bizony hozott az valamicskét az ő kelme konyhájára.

Mikor a csendőrök rájuk nyitották az ajtót,

Ha az első módozatot követi és számjegybélyegzővel dolgozik, minden egyes rovatlap, rovatlapmásolat, fuvarlevél és értesítő és vétlevél lebélyegzése után ki kell böngésznie a raktanusítványon az azokhoz tartozó küldeményre vonatkozó adatokat, hogy azután a kiadási tételszámot melléjük nyomhassa és így jár el tovább minden egyes küldeményhez tartozó számadási okmányok kezelése után; ami bizony mondom, hogy nem valami szellemes és nem kicsiny munka, mert eltekintve attól, hogy egy-egy raklevélhez negyven-ötven fuvarlevél is tartozhatik és hogy a raktanusítványokon az egyes fuvarlevelekhez tartozó darabok se föltétlenül egymás mellett vannak följegyezve: ugyancsak igénybe veszi az illető megnyomított alkalmazott figyelmét és türelmét, míg egy-egy raktanusítvánnyal nagy keservesen elkészül. Azután pedig, hogy lelki gyönyörűsége teljes legyen, előveszi a második, harmadik és Isten tudja hányadik raktanusítványt és folytatja rendületlenül, a végkimerülésig, ésbontó, áldatlan munkáját.

Csak mellékesen említem meg, hogy ez az első módozat nagy állomásokon véleményem szerint semmiképen meg nem állhat, mert alaposan megkésleltetné a küldemények értesítését.

És nem sokat lehetne könnyíteni ezen a fárad-

akkor esóskolták meg egymást utóljára és Zsófi sűrű könyei oda hullottak azokra a frissen kivágott betűkre.

Ugy bizony lelkeim galambom, remek szép asszony volt az a te anyád: hosszú, koromfekete haja egészen a térdéig leért, az a nagy kék szeme pedig ugyancsak illett ahhoz a szép fehér orczájához: még máig se' hiszem, hogy nem tejbemostott az az asszony.

Itt a faluba' még az apró gyerek is tudta, hogy nem szereti az urát, — de hát mit is szeretett volna rajta, mikor olyan ragyás volt az istenadta. Vigyázz magadra Julis, mert te is igen szép vagy, csak egy kicsibe mult, hogy egészen az anyádra nem ütöttél.

* * *

Ferenczy Istvánnak nemcsak számos igavonó barma, hanem termékeny szántóföldje, nagy darab szőlője is lévén, a leggazdagabb embernek tartották a faluban s egyetlen örököse Károly fia volt. Károly dolgos ember hírében állott, csak két hibája volt: az egyik lába rövidebb volt a másiknál és Virág Julesát végtelenül szerette.

Az öreg Ferenczy nem egyszer akarta lebeszélni fiát e házasságról:

— Hallod-e fiam, még visszaléphetnél; nem szívelhetem, hogy egy olyan leány legyen a menyem, a kinek az anyja a börtönbe' halt meg.

— Ne adjon kigyelmed semmit a más beszéd-

ságos munkán azzal se, ha az illető alkalmazott az egyes raktanusítványokhoz tartozó számadásokat előzőleg akként rendezné, ahogyan, amilyen sorrendben az egyes küldemények a raktanusítványokba bevezetve vannak, mert az ilyképpen rendezéssel is csak olyan fáradságos és áldatlan munkát végezne, mint amelyet végez akkor, ha a kiadási tételszámokat a már előadott módon, a számadások előzetes rendezése nélkül nyomja, vagy jegyzi a raklevelekre.

Követendőnek tartanám tehát, (csak tartanám, mert az egész dolgot teljesen fölöslegesnek „tudom”) — hogy az értesítés ne késleltessék, — az önként kínálkozó második módozatot. É szerint pedig a kiadási tételszámoknak a raktanusítványokra való rányomása, vagy rávezetése, — ha erre a célra nem a fuvarleveleket, hanem a rovatlapmásolatokat használnók fel, — akár más napra is elodázható; de ebben az esetben az illető alkalmazott még keserveesebb munkát végezne, mint amelyet az első módozat szerint végez, mert a raktanusítványokon az egyes küldemények adatait a rovatlapmásolatok alapján kellene kiböngésznie, ezek pedig — mint tudjuk, — nagyon sok esetben csak alig sejtetik az adatokat, nagyon sok esetben meg teljesen olvashatatlanok.

jére édes apám, Julis nem olyan, mint az anyja volt, ugy hajlíthatja azt az ember, ahogy akarja.

— Vigyázz, hogy baj ne essék, fiam; én is legény voltam annak idején, de azért so'se rontotta meg a fejem egy ilyen vászoncseléd. — No de Isten neki, ha már annyira vagyunk, hát én is belenyugodnék valahogy, csakhogy az az egy bánt, hogy Julesát lépten-nyomon hírbe hozzák azzal a dologkerülő Gombos Jóskával; még az alvégen is azt beszéli mindenki, hogy Jóskát szereti igazán; teged csak azért választott, mert módosabb vagy.

— Sok beszédnek sok az alja édesapám, nyugodjék bele békével, majd csak megleszünk valahogy.

— — — — —
Egy szép szeptemberi napon kilencz szekér vágatott végig a töltésen egyik faluból — a másikba. A szekerek megvoltak tömve asszonyokkal és férfakkal, a lovak fel voltak lóbogóva. A nóta, kurjongatás, pisztolydurranás elnyelte a szekerek zaját. A mint befordultak a falu széles utcájára, az emberek kiszaladtak házaikból a kapuk elé s mindenki tett egy-egy megjegyzést Virág Julisra, a kinek csodálatosan olyan szerencséje akadt:

— Ki gondolta volna komámasszony, hogy így fordul a koczka; még a bolond is azt hitte, hogy Virág Julis Gombos Jóskával fog összekeverülni.

Ezt a második módozatot azonban, — mely bár haszontalan sallang, de az előbbinél hátrányai mellett is, még is csak megfelelőbb lenne, — az utasítás hivatkozott ezikke kizárja. Nem tudom miért? és vajjon tudja-e valaki?

Vessünk már most számot azzal, hogy hány olyan állomása, illetőleg hány olyan kiadási pénztára van a magy. kir. államvasutaknak, a hol a pénztárosok mellett külön számadók vannak alkalmazva 's ha hozzávetőleg, (mert őszintén bevallva, fogalmam sincsen róla) nagy szerényen csak negyven ilyen pénztárt veszünk számitási alapul és mindegyikre nagy szerényen csak két-két órai munkaidőt számitunk, a mi a szóban forgó dologra a szó szoros értelmében elpocsékolódik: tiszta képét láthatjuk, hogy csak néhány év alatt, ez az itt tárgyalt, csekélységnek látszó „sallang“, a m. kir. államvasutak tiszta bevételeiből egy vagyont emészt fel.

Hogy ha pedig ezt az egész ügyet szigoru tárgyilagossággal kívánjuk elbírálni, még csak arról kell meggyőződést szereznünk, hogy a kiadási tételszámoknak a raklevelekre való rájegyzése, vagy rányomása bizvást elmaradhatna, mert a gyakorlatban abszolote semmi értéke, semmi értelme nincsen. Avagy mi lenne az értelme? Talán a számadásoknak a raklevelekkel való

— Hát nem tudja komámasszony, hogy az anyja is olyan volt?! Az is a gazdagabbat választotta s a szegényebbet szerette.

Már esteledett, mikorra megérkeztek a menyasszonynyal. Az udvar, kapualja tele volt mulatozókkal, nézőkkel. Az öreg Ferenczy alig tudott átvergődni a tömegben, hogy a menyét leemelhesse a szekérből.

Sápadt vagy egy kicsit, galambom, a fiam megjíjedne, ha meglátna!?

— Ne féljen kigyelmed, nincs nekem semmi bajom, csak a szekér rázott egy kicsit össze. A mint mennek keresztül az udvaron, a nép utat nyit előttük s boldognak érzi magát az, a ki csak hozzá is érhet a menyasszony ruhájához. Némelyik suhancz még mosolyogni is próbál a szeme közé, de ő nem néz senkire; azok a szép kék szemek egy meghatározott pontra irányulnak, a mely pont túl van a kert sűrű gyümölcsösén, ott lenn egészen a kis patak partján.

A mint belépnek a szobába, egy intésre rákezd a cigány egy csárdást, a mire aztán megmozdul a tömeg s folyik a táncz javába. A menyasszonyt kézről-kézre adják, mindenki tánczolni akar vele: szomorúsága, kedvetlensége feltűnik ugyan mindenkinek s azért némelyik a menyasszony iránt való tiszteletből csak egyet-kettőt fordul vele. Néha olyan szórakozott, hogy a lépést is eltéveszti; csak akkor veszi magát észre,

egyveztetése? hiszen ez egészen más mesgye! vagy ha mégis ez lenne a célja: miért nincsen előírva minden állomásra nézve egyformán és miért csak éppen a nagy állomásokra nézve, a melyeken a vele járó haszontalan munka tiszszerte terhesebb, tiszszerte lélekölőbb?

Vagy ha talán csak az lenne a célja, a mit különben el nem hihetek, hogy a vizskeresei ügyek tárgyalásánál az illető központi előadó a rakleveleken a vizskerest alá kerülő küldemények adataira a kiadási tételszámok nyomán könnyebben ráakadhasson: ismét kérdezem, hogy akkor miért nincsen hát ez a mindenképen hálátlan munka az összes állomásokra nézve elrendelve, hogy az előadó urak, a kik a raklevelekben egy-egy küldemény adataira, a kiadási tételszámok rájegyzése nélkül is vajmi könnyen ráakadhatnak, még könnyebben dolgozhassanak?

Bizony mondom: ember legyen a talpán, a ki kérdéseimre megfelel! És mégis, maradásunk sajnos bizonyítéka, hogy ezt a „sallangot“ és az ehhez hasonló sallangokat, szinte féltő gondossággal dédelgetjük.

Ö. Papik Sándor.

Pöstyén.

(Folytatás.)

Ámbár az orvosi tudomány nem ismer csodát, itt mégis jóformán mindennap előfordul olyan valami, a mi csodaszámba mehet. Egy-egy beteg, a ki ma még mozdulni sem bír, két hét múlva mankóval, erre következő két hét múltán már csak egy botot használva járkái, hat heti fürdőhasználat után pedig előfordult számtalan esetben, hogy a bucsuestén cigányzene mellett ugyancsak rakta a kutya-kopogóst. Világhírű orvosok nyilatkoztak úgy, hogy Pöstyénnek nincs párja, emellett legékesebben szóló bizonyíték: a fürdő várótermében lévő „mankó-muzeum“, mely telve van az emlékül itthagyt — névjegygyel és hála nyilatkozattal ellátott — sok mankóval.

Ezek után azon kérdéssel óhajtanék foglalkozni, hogy tulajdonképen mi idézi elő itt a gyors javulást? Mielőtt azonban ennek fejtegetésébe bocsájtkoznék, főbb vonásaiban a betegséget szükséges ismertetnem.

Úgy a csúz, mint a köszvény egyesek állítása szerint alapjában vesebaj, még pedig meghülésből eredő vesebaj. Ugyanis a kellő módon nem működő vese nem képes a gyomor által termelt kóros anyagokat kiválasztani és eltávolítani. A szervezet által termelt savas anyagok így a vérbe jutnak és a testben, a vérkeringés útján az ízületekre, izmokra, majd a csontokra is lerakodnak olyképen, hogy

mikor valamelyik legény az ütemet veri mellette a tenyerével.

Künn egészen besötétedett, mikorra az első táncz véget ért. Virág Julis egy észrevétlen pillanatban kiosont a házból és keresztül szaladt a kert gyümölcsösén — le egészen a kis patak partjára.

— Megbántad volna Julesa, ha ki nem jösz!

— Megigérttem neked, hogy a lakodalmam estéjén itt találkozunk, hát itt vagyok.

Gombos Jóska átugrott a patakon s Julesát az ölébe kapva átvitte a tulsóoldalra.

— Ne bolondozz Józsi, hátha meglát valaki; ilyenkor még ide is bevetődhetik valamelyik, akkor pedig baj lesz.

— Ne félj semmit Juliskám, jobban

— Jézus Mária! Jönnek lefelé a kerten, hallod?

— Itt ezen az uton szaladt le Julis, csak erre jöjjenek kigyelmetek. Ne eljek egy perczig se, ha nem Gombos Jóskához ment!

Gombos Jóskáék pedig futottak keresztül a mezőkön — egyenesen a másik falunak tartva s mikor Ábris a koresmáros kinyitotta nekik az ajtót és ők leültek a mellé a hosszú tölgyfa asztal mellé, Virág Julis fájdalmasan zokogott és sűrű könnyei oda hullottak azokra a régen kivéssett betűkre.

Alapos ok.

Férj: Nem tűröm tovább, hogy a huszártisztek a házamhoz járjanak!

Asszony: Ah, talán féltékeny, jó uram?

Férj: Eszembe sincs, de a sarkantyukkal elszagatják a drága szőnyegeimet.

Foglalkozás.

— Mit csinál a férjed a hivatalban?

— Várja az időt, míg haza lehet menni!

Egy idegen.

Báró: És ki kapta a marhakiállításán az első díjat, én, vagy a vöm?

Gazdatiszt: Egyik sem, méltóságos uram, hanem egy idegen ökör.

Virág nyelv.

— Nem dolgoztatsz már a Csóka szabónál?

— Nem, a ficzkónak nincs forgalmi tőkije!

Angolosan.

Nagy vihar van a tengeren. A hajó igen hanykolódik.

— Oh jaj! — kiáltja az egyik utas — a hajó elsüllyed!

— Angol: Mit kiabál? Hiszen nem az ön hajója?!

apródonkint az izmok és ízületek merevsége és a csontok alaki elváltozása, elferdülése áll be. A lerakodott savak az érző idegekre nyomást gyakorolnak és ez okozza a kínzó fájdalmakat, az izmok a fájdalom miatt semmi munkát nem végezhetnek, így a tétlenség folytán elsatnyulnak. A betegség a legtöbb esetben táplálkozási zavarokkal kezdődik, a kedélyhangulat nyomott és álmatlanság előzi meg, a betegség tartama alatt étvágy nincs, az ízületeken gyuladások és izzadmányok képződnek, melyek a lázas állapot megszűnése után is megmaradnak.

A gyógykezelésnek az a feladata tehát, hogy a lerakodott savak és izzadmányok a testből eltávolíttassanak. Erre pedig a legjobb és leghatásosabb eszköz a kénes, esetleg kéniszapés hévvíz, mely fürdés közben a test takarójának: a bőrnek likacsait kitágítja, az izzadást, a test kipárolgását elősegíti, az ízületeket megpuhítja, így a kóros anyagok felszívódását elősegíti, egyttal a vesét gyorsabb és fokozottabb működésre ösztönzi, mely tevékenység közben a kóros anyagok eltávolítása is fokozottabb mértékben történik, míg a lerakódások és izzadmányok megszüntével az érző idegekre gyakorolt nyomás is és ezzel a fájdalom is megszűnik. Természetes, hogy gyógyulás folyama 4–6 hét, de csak egyeseknél, idült és megrögzött makacs bajoknál 2–3 éven át a kúra ismétlése szükséges; de vannak egyesek, a kik a beteg-

ségnek és az ezzel járó kínos fájdalomnak csak úgy tudják útját állni, hogy évről-évre megismétlik a kúrát. Ezek olyanok, kiknek szervezete a nagymennyiségű savak termelésére hajlandó; így ha a pöstyéni fürdőket nem használnák, évről-évre szakadatlanul beállna az ízületek megtámadása, a téli kínzó fájdalmak évről-évre megismétlődnének.

Nagyban hozzájárul a javulás folyamatához azon — nem mindenkivel szemben gyakorolt — orvosi rendelkezés betartása, hogy fürdés, illetve a fürdést követő pokróczba göngyölés és izzadás után haza kell menni és levetkezve legalább egy órán át ágyban kell fekvődni; ezen körülmény a test kigőzölgését nagyban megkönnyíti és a beteges nedvek kiválása, felszívódása ez uton is elősegítettik.

Igen érdekes jelenség azon viszony, mely a Vág vizállása és a források vizeitartalma, valamint az utóbbi hőfoka között mutatkozik. Ugyanis, minél kisebb a Vág, annál kisebb a víz is az iszapfürdőben, minél nagyobb az előbbi, annál nagyobb a fürdőben is a víz, úgy, hogy sok esetben megtörténik, hogy a fürdő terem 4 méter 80 cm. magasságban megtelik forrásvízzel. — Ilyenkor a forrásvíz hőfoka 63–65°-ra szökik fel. — Ennek oka valószínűleg az, hogy a források eredete valamely környékbeli hegy mélyében van, honnan egy természetalkotta csatorna vezet a Vág bal ága alatt a fürdősziget alá.

HETI KRÓNIKA.

Fekete a tintánk, szomorú a kedvünk,
Mebukott egy derék dolgos kabinetünk.
Elment Széll Kálmán a kormányelnök székéből
Kár, — sok szépet kaptunk szívetől, esztől.
Egy kissé hiú volt, de hát uram fia
Hol egy államférfi, kibén nincsen hiba?

Az ex-lexbe tehát nyakig benne vagyunk
S állván a karaván, magunk sem haladunk.
A bársony-székeknek nincs még új gazdája
Késik az új kormány az éji homályba' . . .
Sebaj no híveim, vágjunk derűs arcot,
Mert gróf Tisza István vallott nagy kudarcot.

A belgrádi dráma első felvonása
Mely Sándor és Draga sirjait megásta
Véget ért. Pihen a vértől ázott gyilok
S hódolatba fullad az átok, a szitok . . .
Pirosra festi az örömtűz a léget:
Karagyorgye Péter az ős trónra lépett . . .

Nincs is oly próféta kicsi Szerbiába'
Ki a jövőt mostan dicsőnek nem látja.
A király-gyilkosok neve: nemzeti hős
S majdan mindegyikből lészen — ünneplés ő.
Ej, náluk az ilyen nem első és végső . . .
Péter is elesuszhat, — véres a trónlépcső . . .

Aratása vagyon zsenge szellemeknek,
Diákok és szülők egyaránt remegnek.
Szorongva öltik fel ünneplő ruhájuk
S a vizsgán túllenni: ez most leghőbb vágyuk.
Dicséret, ajándék, zsebpénz jut a jóknak
S korholás, pipaszár jár ki a „csikóknak“.

S ahogy az examen gond-bajjal elmulik,
Az asszonyka arcza, otthon im megnyulik.
Beteg lesz — a férjnek kalapot kell venni,
Az orvos azt mondja: fürdőre kell menni.
S bár a szalmaözvegy élet mindig mesés,
Annak is van börtje: **fizetésrendezés.**

Passe-partout.

E csatornának azonban a Vágban is van nyílása, erre mutat az, hogy a máskülönben hideg Vágviz, a folyó bal ágának egyes helyein folyton meleg és télen át sohasem fagy be. Ha már most a Vág megárad, a sebesen hömpölygő roppant víztömeg sulya és nyomása a forrásvizet megakadályozza abban, hogy a Vág felé kitörjön, így az egész forrásviz mennyiség a fürdősziget kutjaiban és iszapfürdőjében jut felszínre. Ilyképen a tömeg növekedésével növekszik — talán — a hőlok is.

Pöstyén kinézése az utóbbi 10–12 év alatt teljesen megváltozott, még pedig előnyösen. Több új és modern szálloda, sok magánház jó, kényelmes és tiszta szállást ad. Még drágának sem nevezhető, mert ugy a lakás, mint az étkezés egy fillérrel sem drágább, — az idény bármely szakában — egy nagyobb vidéki város, p. o. mondjuk: Miskolc szállodáinak árainál, talán még olcsóbb is. Ez persze az illető igényétől is függ.

Az életmódunk eléggé változatos, sőt a körülményekhez képest elég vig is. Az életrend nagyobb részt ez: reggel félhétkor fölkelés, reggeli és emellett lapolvasás 8 óráig. Fürdőbe séta, fürdés, izzadás, pokróczba pakolva 10-ig. Ezután pihenés ágyban 11-ig, mely után 1-ig séta a parkban. Ez időben és délután fél öt—hét óra között a park zenepavillonjában két banda játszik felváltva: egy kottából működő vonós-rezes és egy

szívből játszó cigány-banda, melynek egy vágújhelyi Radics a primása. Ebéd 1—2 óra között, 3—4 óra ebédutáni pihenés, 4-től félhétig sétahangverseny a parkban, félhét-től kilenczig vacsora és színház, kilencz órakor lefekvés. Az egyedüli multság, amiben részt nem veszek: a színház, még pedig azért, mert hazafiasságom tiltja német előadást hallgatni; de mivel pártállásomnál fogva hajlok a kiegyezésre, így majd csak találnék formulát a hazafiasságommal való megalkuvásra; ennél nagyobb baj az, hogy a színházra már nem jut pénz. A színház játékrendjében a dualizmus igen szépen érvényesül olyképpen, hogy az elő- és utóidényben német, a főidényben pedig magyar szintársulat tart előadásokat.

A fürdőigazgatóság emberszeretetének köszönhető, hogy Pöstyénnek van egy olyan intézménye, melynek kellő méltatására és dicséretére nem találok megfelelő szót, ez az úgynevezett „*munkás penzionatus*”. — A szegény munkásember, kinek betegségét nemcsak ő maga, hanem családja is megsínyli és így egészségének mielőbbi helyreállításától családjának megélhetési módja is függ: napi 65 krajczárért, hangsúlyozzuk: *hatvanöt krajczárért teljes ellátást, orvosi gyógykezelést és tündőt kap.* Ez ellátáshoz tartozik: a reggeli, ebéd, vacsora, ebéd három tál étel, kétszer hetenkint pecsenye, ha pedig ez nincs, akkor főzelék egy darab sülttel,

CSARNOK.

Mimódon lettem én titkosrendőr.

(Amerikai humoreszk.)

— Irta: Philipp Berges. —

(Folytatás.)

Egyszerre tiz-tizenként segéd ökle emelkedett föl, kik engem megragadva, lefüleltek.

A magas idegen oda lépett s kérdezte, mi történik?

— Egy csaló, nyomorult csaló! — ordított az aranyműves, — Azt mondja, hogy ő titkos rendőr, kit önnek az üldözésére küldtek ki, mert hát, hahaha! ön gyilkos volna!

Az idegen ajkán vidám mosoly látszott. Aztán elfordulva, három szót mondott, három szót, mely örökre emlékezetembe vésődött.

— Dobjátok ki őt! — szólt egyszerüen.

Ám, a mi most következett, azt nehéz leírni. Huszonnégy kéz ragadott meg, ide-oda rángatva, forgatva, mint a forgószelel a hitvány verébtollat.

Két óra multán már New-Yorknak legkegyetlenebbül elpáholt embere voltam s egész drága életemért egy fillért sem adtam volna.

Hogy jutottam ki, nem tudom; de hogy sem küszöböt, sem lépcsőt nem érintettem, hanem ezeken keresztül az utcza közepére repültem, akár a madár, az bizonyos.

Kinosan emelkedtem föl s ama sötét elhatározással ballagtam odább, hogy Amerikát a hátam mögött hagyom, hogy gyötrőimtől menekülhessek.

Csak a Maiden Lane és Badway szögletén jutott eszembe, hogy én a szabadság földén vagyok s elhatároztam magamban, hogy szilárd maradok s a szépen kezdett üldözéssel nem hagyok föl.

*

Az én új szürke öltözetem! Oh, szegény, elegáns öltözetem! Kalapom, az én pompás Derby!

Mennyire tönkretették eme szép dolgokat! S én is mily szánalmas alakká váltam, dagadt szememmel, kék foltjaimmal!

De mindezzel most keveset törődtem; a hivatali buzgalom már teljesen uralkodott fölöttem.

Várakoztam. Fél óra mult, a nélkül, hogy az átkozott gyilkos mutatkozott volna. Időnkint egy-egy markos segéd, az utcasarok felé pillantva, melytől engem most husz lóerő sem vonhatott volna el.

estére mindig pecsenye melléklettel. Fülem hallatára mondotta több munkás, midőn ott szétréztem, hogy sokkal jobb ellátása van, mint otthon. A vendéglősnek, ki ez intézetet kezeli és gondozza, minden egyes személy után, 50 krajczárt fizet naponként a fürdőigazgatóság. Tehát a fürdődíj és az ágynemű, illetve fehérnemű és ruhamosás, valamint ez intézmény kezelésével járó rendkívüli sok iratváltás, levelezés, felügyelet és postadíj fedezésére összesen 15 krajczár, vagy ha a fürdő és fürdőruha-díjat csak 10 krajczárba számítjuk, naponként 5 krajczár marad a fürdőigazgatóságnak, a mit meg a mosás emészt föl. Ilyképen e vállalatból egyéb haszon nincs, mint az a sok „Isten áldja meg“ fohász, a mit kora tavasztól késő őszig, 100 szegény ember és 20 ugyanilyen nő küld az egék Urához!

Pöstyén ilyenképen ez idő szerint nem luxusfürdő, nem a gazdagok és kiváltságosak, hanem a nagy emberiség gyógyuló helye, hol mindenki nemcsak gyógyulást, hanem ennek tartama alatt, jutányos áron kényelmes otthont és üdítő szórakozást talál. Ennek következménye az, hogy a jelenlegi fürdőigazgatóság működése alatt a fürdő, soha nem remélt látogatottságot ért el, mert a míg 1889. évben 2957, 1895-ben 4376, 1902-ben már 7244 fürdővendég volt; az idén május 27-iki kimutatás szerint 1156 a fürdővendégek száma.

Végre is türelmem megjutalmazott, a gyilkos kilépett az utcára, gyorsan balfelé tartott, a Nassaustreet szöglete felé. Villámként siettem utána. Beült egyfogatu bérkocsiba — s én is.

Szilaj vadászat kezdődött most, utcákon, tereken, egész a „Fifth Avenue Hotel“-ig. Ott kiszállt a gyilkos — és én is.

Bement a vendéglőbe ebédelni — — én nem.

Kint várakoztam, hallgatva gyomromnak dühös mormogását.

Most három óra volt, tehát a dél rég elmúlt. De még sem mertem valamely ebédlőbe menni — attól félve, hogy emberemet szem elől veszíthetem. Fájdalom, amaz előkelő vendéglőbe nem követhettem, mert tönkretett külsőm eltiltott a belépéstől.

Végre, négy óra tájban, újra jelentkezett s miután engem (a ki egy gyümölcsös szerker mögött húzódtam meg) észre nem vehett, lassan haladt a hatodik avenau felé, ki a vaspálya-állomáshoz. Itt felültünk egy vonatra s az alsóvárosba mentünk, a Batteny-parkig, hol a pavoklyni gőzös kikötője van.

Ijedtség szállt meg. Vajjon nem szándékozik-e emberem New-Yorkot elhagyni? Az tisztán megmaradt emlékezetemben az utasításból, hogy meg kell őt gátolnom a város elhagyásában.

A fürdősziget, a park és a szállodák egy része Erdődy Ferencz gróf tulajdona, kitől Winter Sándor és Fiai cég bérlé és csakis az utóbbiak érdeme, hogy Pöstyén világhírű fürdő kezd lenni, mert az eredeti szerződésben elvállalt kötelezettségeken túl menni mindenkor készek voltak, mihelyt a közönség kényelme, vagy Pöstyén jövője és hírneve azt megkívánta. Ez állításom igazolja azt, a mit egy olyan pöstyéni kereskedőtől hallottam, ki a viszonyokat jól ismeri.

Eredetileg a bérösszeg 1892. évben 90.000 korona volt. Időközben azonban a régi fürdő helyiségek szűknek bizonyultak, a tulajdonos gróf pedig az építkezéssel járó kiadásokra nem volt hajlandó. Ekkor a bérlő cég azon kötelezettségre vállalkozott, hogy a bérlé további tartamára a fentebb jelzett bérösszegegen kívül, az új befektetési összeg 6°/_o-át fizeti évenként. Ilyképen létesült 1898. évben a „Ferencz József fürdő“ épület.

(Vége.)

Vonatkisérő lakatosokról.

A mult hó 24-én fenti czim alatt e lap hasábjain megjelent közlemény helytelenségét illetőleg bätorkodunk némi részben megfelelni.

A modern, tudományos kor mindenütt ujitásokat követel, de vannak még ma is emberek, kik valamelyes ujtás hallatára ideg görcsöket

Valóban, a kikötőhöz siettem! No, hiszen már jobban ugy sem páholhattok el, gondoltam, s minden erélyemet összeszedve, emberemhez siettem s elálltam az utját.

Meglepetve állt meg s rám nézett.

— Édes barátom, hát még nem volt elég önnek egy rendbeli vereség?

— Tartsa meg ön idétlen tréfáit magának! viszonzám. — Mi később majd elszámolunk egymással. Egyelőre meg kell önt gátolnom abban, hogy gőzösre szálljon.

— Ej, hát teljesen elvesztette ön az eszét? Ugyan nézzen rám, ha ugyan titkos rendőr, nem pedig szélhámos. Ön csalódik. En eme dicső ország tábornoka vagyok — tekintse meg ime, számos érdemjeletem!

Az idegen, felgombolva kabátját, egész tuczat fényes érdemjelt mutatott, a „nagy hadsereg“ ismeretes érdemjeleit.

Vállat vontam.

Még ha maga az elnök volna is ön, rám nézve ma semmi egyéb, mint vérengző gyilkos, kit nem akarok körmeim közül kibocsátani.

S most újra igen szép és érdemes dolog történt. Az idegen pokoli botrányt idézett elő, midőn így kiáltott föl:

— Ez itt eszeveszett! . . . Megőrült dektive!

kapnak. Ezen maradi emberek sorába képzeljük azokat is, kik a vonatkísérő lakatosok ellen törnek.

Mi teljesen bizonyosak vagyunk abban, hogy az említett cikk nem a vonatkísérő személyzettől ered, hanem teljesen jóhiszeműen talán a lap egyik rendes munkatársa írta azt meg rosszakaratu információk alapján, sem a körülményeket, sem pedig az egyéneket — kikkel közleményében foglalkozott — nem ismerve. Ezen informátorok úgy látszik a tulzás hóbotjában szenvednek és beteges képzelődésük a szunyogot elefántnak, a kavicsot sziklatömbnek látja.

A fent említett cikk értelmi szerzőjével csak annyiban egyezik meg véleményünk, hogy feltétlenül szükséges még egy harmadik vonatmálházó, mert a jelen körülmények között a vonatkísérő lakatos olyan szerepet végez, mint a czirkuszban a Dummer August; a sok tennivaló közül nem tudja melyiket végezze előbb, szalad ide, szalad oda és a végeredményben nem csinált semmit!

Akkor, midőn cikkiró ur a lakatosok minőségét, értelmiségét tette bírálat tárgyává, erős kifejezést használt, mert elvégre is embereket „selejtezni” nem szoktak, így tehát selejtezett embereket nem küldhetett ki a műhely, miután ilyenek nem léteznek. Ezt a nagyon is raktári

Mindenfelől összetódult a nép, versenyt ordítva az idegennel.

Végre is, néhány rendőr megjelenvén, úgy engem, mint a gyilkosság gyanújában levő tábornokot az őrtanyára kísérték.

*

Ott álltunk a 12-ik rendőrségi szállás irodájában. A szolgálatot teljesítő hivatalnok, egy nagy szakállu őrmester, gyanakodva szemlélte összetört kalapomat, elszakított galléromat s megtépszott öltözékemet. Aztán fejcsóválva kérdezte:

— Valóban detektive ön? Hüüm! mutassa csak a jegyét!

— Nem, nincs semmiféle jegyem!

— Nos, akkor igazolja ön valamely más módon magát.

— Nincs igazolványom.

— Akkor ön valószínűleg szélhámos. Tábornok, önnek van igaza . . . Mit tegyünk ezzel a jó madárral?

Emez utóbbi szavakat a rendőr, a gyilkoshoz intézte.

(Folyt. köv.)

jelzőt annál is szerencsétlenebbül használta a cikkiró, mert ha fáradságot vesz magának, úgy meggyőződhetik az általa állítottaknak az ellenkezőjéről, hogy a kint levő vonatkísérő lakatosoknak szellemi és technikai képzettsége kifogástalan. Majdnem mindnyájan voltunk abban a szerencsés helyzetben, hogy előkelő iparvállalatoknál, vagy nagyobb gyárakban dolgozhattunk huzamosabb ideig, a hol nem képeztünk selejtes részt.

Különféle szakvizsgákkal bíró vonatkísérő lakatosokon kívül cikkiró ur olyanokat is fog találni, kik 2—4 középiskolát is végeztek, ez tehát megszabja szellemi és értelmi nivójukat.

Nem akarunk seakinek az értékéből levonni, de minden szerénység nélkül határozottan állíthatjuk, hogy értelmiség tekintetében korántsem állunk a vonatkísérő személyzet alatt. S cikkiró ur legnagyobb ámulatára akkor sem maradnánk és lennénk alatta a vonatkísérő személyzetnek, ha forgalmi dolgokról — melyekről már vizsgáztunk is — kikérdezne, nem is említve a munkakörünknek megfelelő szakdolgozatot.

A cikkiró ur által említett esetet — hogy a vonat nyílt pályán megáll — igen gyakori voltánál fogva közülünk már többen megérték, s a nélkül, hogy fejünket vesztettük volna, vagy hogy erre parancsot kaptunk volna, elfoglaltuk a zárfekező helyét. A másik esetben is helyén lesz a szíve a lakatosnak, s ha a vonat elszakad fogja tudni teendőjét!

Czikkiró szerint az eredmény műszaki szempontból rosszabb. Mi állíthatjuk, hogyha a kocsi pályáról-pályára szakszerű kezeléssel futnak, úgy idővel nem lesz szükség arra, hogy a kocsi időszakos fővizsgálati idejök lejárta előtt a forgalomból kivonassanak, el nem hárítható erőszakos sérüléseket kivéve.

Legyen meggyőződve a cikkiró, hogy az ágytokalsó rész leeresztése s a kenőkészülék rendbehozatala mindenkör a hőnfutásnak veszi elejét, vagy a már hőnfutott csap lesz általa futóképes; laza ágytokesavarok meg egyenesen a csap hőnfutását eredményezik, mert ilyen stádiumban már nem lesz képes az összenyomott gyapot a csappal érintkezni és így az ágyat olajjal táplálni.

Nem azért esavargatunk tehát, hogy a tolatástól magunkat elvonjuk — mint az nagyon helytelenül félremagyaráztattott, — hanem mivel egy 150—200 tengelyes kocsisor annyi ezer esavarjai közt mindig van laza esavar, a melyek rendbehozatala a 107. sz. utasítás határára kötelez bennünket.

Előfordul olyan eset is, hogy 15—20 percnyi tartózkodásnál megfeszített igyekezettel nehezebb munkát és nagy veszélyt magába rejtő akadályt hárít el a lakatos, a mikor ugyanott a többi vonatkísérő személyzetnek semmi teendője nincs. Határozottan szükséges tehát az ily nagyforgalmú vonalaknál mint a Miskolcra induló s ide visszatérő, még egy vonatmálházó alkalmazása, hogy a forgalom szabályszerűen és helyesen bonyolítottassék le. De erre lakatost felhasználni teljesen lehetetlen, mivel az sérülésekért és minden kocsik alkatrész hiányért felelős.

A t. cikkirő urnak tájékozás céljából b. tudomására hozzuk még azt, hogy egyikünk sem él azon boldog tudatban, hogy a forgalomhoz való átlépésével karriert csinált volna. Végül köszönetet mondunk cikkünknek egész terjedelmében való közléseért.)*

**

HIREK.

* **Uj miniszter.** Az ismeretes kormányválság következtében *Láng* Lajos kereskedelmi miniszter is megvált tárczájától. Az eddigi jelek szerint valószínűleg Hieronymi Károly lesz az új kereskedelmi miniszter. Tőle sokat várhatunk a fizetésrendezést illetőleg, mert azelőtt többször hangoztatta, hogy úgy az állami, mint az államvasuti tisztviselők fizetésjavítását feltétlenül szükségesnek véli.

* **A miskolci műhely tanoncainak évről-évről vizsgálói** A magyar kir. államvasutak miskolci műhelye kebelében fenálló tanműhely évről-évről vizsgálója folyó hó 16-án tartott meg.

A kereskedelmi miniszter Hinsenkamp Bernátot, a kassai felső ipariskola tanárát küldte ki kormánybiztosnak, a m. kir. államvasutak gépészeti főosztályát pedig Krompecher János főmérnök képviselte.

A vizsga gyakorlati része d. e. 8-tól 12-ig, elméleti része pedig d. u. 2-től 5-ig tartott.

A gyakorlati vizsga fénypontját képezte a negyedéves tanoncok által egy előmunkás vezetése mellett készített V. oszt. mozdony.

Az államvasutak miskolci üzletvezetőségét Küstl Olivér főmérnök, a miskolci ipar-

testületet Pick Jakab butorkereskedő, az iparkamarát pedig Pfliegler Ferencz kamarai alelnök képviselte.

A tanulók kitűnő eredménnyel vizsgáztak, a mit a kormánybiztos lendületes záróbeszédében a tanműhely elnöksége és tanári kara buzgó fáradozásának tudott be, egyben figyelmeztetve a növendékeket arra, hogy mily előnyös helyzetben vannak az által, hogy e tanműhelyben nemcsak kiváló gyakorlati, hanem egyszersmind oly szakszerű elméleti oktatást nyertek, melyben a többi iparostanoncznak vagy egyáltalában nem, vagy csak nagy ritkán lehet része.

Az államvasutak igazgatósága részéről küldött jutalmakból a tanműhely elnöksége Szabó László IV-ed éves, Kálmán Ferencz és Török Albert III-ad éves, valamint Nagy Sándor II-od éves tanoncoknak egy-egy szép ezüst órát, 14 más jó előmenetelű tanoncoknak pedig az „Iparosok olvasótára“ czimű munkából egy-egy diszkötésű kötetet osztott ki.

Viszont dr. Markó László neves írónk „Aesopusi mesék“ czimű verses munkájának 20 díszkötésű példányát küldte ajándékba a jó előmenetelű növendékeknek, mely jóindulatáért az intézmény elnöksége lelkes hangú szavakban legmélyebben átértett köszönetét tolmácsolta.

A vizsgálatot még Szilágyi József gépgyáros és Pálffy Péter segédtanfelügyelő tisztelték meg szíves megjelenésükkel.

Az ünnepély Kózsdy Pál III-ad éves növendék szép szavaival ért véget, melyekkel ez úgy a minisztériumnak, mint az államvasutak igazgatóságának, valamint az iskola elnökségének, tanárainak és gyakorlati oktatóinak szíves jóindulatát úgy a maga, mint társai nevében hálásan megköszönte.

Nem mulaszthatjuk el ez alkalommal a magunk részéről sem felemlíteni, hogy ezen fényes eredményt leginkább a műhely főnökének: Krón Ignác főmérnöknek — ki meleg szeretettel öleli fel a tanoncok ügyét s kiváló tapintattal s szakismerettel vezeti oktatásukat — és a jeles műhelyi mérnöki karnak lehet egyedül tulajdonítani, kik laudatlan buzgalommal vállalva fáradoznak azon, hogy a tanoncokból jó hazafiakat s első rendű iparosokat neveljenek.

* **Egy miniszter kalandja.** Poroszországban éppen úgy, mint nálunk, az első osztályú vasuti kocsiban csak akkor szabad szivarozni, ha ebbe a jelenlevők mindegyike beleegyezik. A minap Budde vasutügyi miniszterrel megtörtént, hogy amikor a vasuton utazott, egy utitársa az első osztályú kocsiban szivarra gyujtott. (A porosz miniszterek ugyanis nem utaznak szalonkocsiban.) A minisztert nagyon bosszantotta a szivarfüst és figyelmeztette a dohányzó urat, hogy a vasuti kocsiban ki-

*) A fennebbi cikket az „audiatur et altera pars“ elvönél fogva szívesen közöltük. Védelmünkbe kell vennünk azonban az eredeti cikk íróját, ki lapunknak nagyrabecsült munkatársa és kinek jóhiszeműséghez, őszinte jóakarathoz és szakképzettségéhez szó sem férhet. Cikkében sérteni nem akart, ha az érdekeltek ezt érzékenyebben fogt fel, megértjük ugyan, de mindamellett hangsúlyoznunk kell újból is, hogy az eredeti cikk íróját a legőszintébb jóindulat vezérelte és a fentebbi cikkben neki imputált gondolkodás módtól legtávolabb állott.

függesztett hirdetés szerint nem szabad szivarozni, csak akkor, ha abba minden jelenlevő beleegyezik. A dohányzó ur mérgesen így felelt:

— Mi köze magának ahhoz, hogy én megtartom-e a vasuti szabályzatot, vagy nem.

— Bocsánat, válaszolt a miniszter, nekem érdekem, hogy a szabályzat megtartásán öröködjem, mert ezt a rendeletet én adtam ki. Én a vasutügyi miniszter vagyok.

S mindjárt átadta a névjegyét a dohányzó urnak, akiről nyilván azt hitte, hogy azonnal el fog ájulni a meglepetéstől. A dohányzó ur azonban nem szólt egy szót sem, hanem egyszerűen zsebrevágta a névjegyet s azután szivarozott tovább, mintha mi se történt volna. A miniszter nagyon dühös lehetett, mert a legközelebbi állomáson, a hol a dohányzó ur leszállott, odaintette a vasuti tisztet.

— Azonnal kérdezze meg annak az urnak a nevét s azonnal jelentse föl. Az egész uton folyton szivarozott, noha tiltakoztam ellene és figyelmeztettem a vasuti szabályzatra.

A vasuti tiszt utána sietett a dohányzó urnak, de csakhamar visszatért.

— Nagyon bajos a dolog, uram, szólt a vasuti tiszt Buddenak. Hiába jelentem fel, sokat nem érünk vele, mert ez az ur — maga a vasutügyi miniszter.

Budde aztán már nem magyarázta meg a tisztviselőnek, hogy az utas az ő névjegyét adta vissza.

Ugyancsak Buddeval történt meg a következő is:

Hogy megtudja, hogy a VI-ik osztályú utasoknak milyen kényelmük van, a mult napokban IV-ik osztályon utazott Berlinből valamely szomszédos állomásra. A kellő impulzust meg akarván adni a beszélgetésnek s hogy azt ráterelje a panaszkodásra, ő maga kezdett panaszkodni. Megjárta azonban, mert az utasok ráförmedtek, hogy ugyan még mit nem kívánna? Talán bársonyfotelokat és perzsa-szőnyegeket a IV-ik osztályban! Ha nem tetszik a IV-ik osztály, ne utazzék rajta! És mivel a miniszter csak nem hallgatott el, hanem egyre erősebben tüzelt a vasut ellen, az utasok a kalauzt hívták és felkérték, hogy távolítsa el a kocsiból ezt a békétlenkedő urat. A miniszter mosolyogva szállt le a vonatról és a kalauz meg az utasok csak akkor hökkentek meg, mikor a „békétlenkedő öreg urat“ mély tisztelettel fogadták az állomáson jelenvolt tiszték.

Egy másik esetben Budde a hivatalos óra kezdetének pontos percében belépett a berlini vasutigazgatóság egyik hivatalos helyiségbe. Várt vagy tíz percig, mikor az illető tisztviselő megérkezett, a ki csodálkozva tekintett az előtte ismeretlen látogatóra. A miniszter valami ügyirat sorsáról tudakozódott. „Ugyan kérem — szólt a hivatalnok —

addig már mégis csak tessék várni, míg levetem a felöltőmet; Egyébként kicsoda ön“? — Én Budde miniszter vagyok! — volt a válasz.

* **Nagy vasuti szerencsétlenség.** Valparaisóból jelentik, hogy Galera közelében a minap földesuszamlás történt abban a pillanatban, amikor egy vonat ott Valparaiso felé robogott. Óriási szikladarabok estek a vágányra, amelyek a mozdonyt néhány kocsival kivetették a vágányból. Néhány utas halálosan megsérült.

* **Baleset.** Moszkva mellett egy személyvonat a héten kisiklott s az egész vonat lefordult a pályatestről. Három utas és egy vasuti alkalmazott meghalt, többen pedig súlyos sérüléseket szenvedtek.

* **Őrült a személyvonaton.** Egy Bpest felé induló személyvonattal utazott egy fiatal ügyvéd Győrből s szeretett volna jó helyet kapni, hogy jól kialudva érkezék meg a fővárosba. De teli volt minden fülke. Hosszas keresés után felfedezett egy félfülkét, ahol magányosan nyújtózkodott egy hegyes szakállú ur. Az ügyvéd energikusan rántotta föl az ajtót, a hegyes szakállú ur arca nem árult el semmi bosszankodást lekapta a lábát a pamlagról, hogy helyet csináljon a jövevénynek. Az ügyvéd is nyájasabban köszönt, mint ahogy belépett, azután belevágta magát a párnás ülésbe és mindjárt neki is készülődött, hogy elalszik. Alig telt el azonban pár perc, a szomszédja odahajolt hozzá és egész a füléhez nyomta a fejét, azután aggodalmas, de udvarias hangon szólalt meg:

— Ugyan kérem, nem méltóztatik hallani semmit?

Az ügyvéd megütődve kapta el fejét.

Mit kérem? Mit nem hallok-e?

A kecskeszakállú komoran folytatta:

— Egy óra ketyeg a fejemen vagy talán a fejemben. Én igazán nem értem, hogyan történhetik ez: de világosan hallom, hogy ketyeg.

Az ügyvéd kapta a kalapját és a következő pillanatban már a kalauz után rohant. Tiszta dolog, hogy őrült utazik a vonaton. A kalauz csóváltatta a fejét, de azután kijelentette:

— Hála Istennek csöndesen viselkedik. Én most semmit se tehetek. Reggel 4 órakor Komáromba érkezünk, ott majd intézkedni fogok, addig pedig kérem, ne tessék bemenni abba a fülkébe, gondom lesz rá, hogy más se mehessen be.

A folyosón tölteni az éjszakát, nem kelles dolog, de még mindig jobb, mintha éjszaka egy tébolyodott megfojtja az embert. Az ügyvéd a folyosót választotta, míg végre hajnaltájt megüresedett egy ülés. Egyszerre nagy meghökkenésére, előtte áll a kecskeszakállú. Egyenesen feléje tartott és mosolyogva szólította meg:

— No, lássa uram, nekem mégis igazam volt. Isten tudja, hogy történt, a feleségem kis órája a multkoriban egyszerre elveszett. És most kérem megtalálom az utazósapkám belsejében. Egy fesslősen át becsuszott oda. Az ketyegett a fejemen. Hát nem furcsa dolog ez?

* **Vasutas sztrájk.** Belgiumban a vasuti személyzet egy része ismét sztrájkra készül, még pedig a szolgálati beosztás miatt. Daczára, hogy a pihenési idő törvényszerűleg biztosítva van, a vasutigazgatás mégis a lehető legnagyobb mértékben használja ki a személyzetet. Ezek most a törvényre hivatkozva, mozgalmukat is törvényesnek mondják.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Számrejtvény.

- 25, 4, 13, 27, 16, 24, 9. Nagy gonosztevő.
2, 11, 30, 12, 33 17. Mennyei lény.
5, 10, 22, 6, 19. Gazdasági cseléd.
1, 15, 28, 7, 18, 23. A vadászra ezt is mondják.
8, 21, 14. A levélre is írják.
20, 26, 32, 29. Egy ókori királynő neve.
31, 3. Minden fán van.
1—33. Egy kurucz nóta első sora.

Ezen rejtvény megfejtését folyó évi július hó 5-én megjelenő 27-ik számunkban hozzuk. A megfejtők között egy jutalomkönyvet sorsolunk ki.

A megfejtés határideje július 1.

A f. é. 23-ik számban közölt rejtvény megfejtése:

Kétszer ad, ki gyorsan ad.

A kitűzött jutalmat a megfejtők közül sorshuzás utján Zabricszky Gyula nyerte meg, kinek czimére Nagy Sándor „Költemények“ czimű kötetét postára tettük.

Felelős szerkesztő: **Zsivkovics Antal.**

Magy. kir. államvasutak
Üzletvezetőség Miskolcz.
15230/903. szám.

Pályázati hirdetés.

A m. k. államvasutak miskolci üzletvezetősége a Hort rakodó megállóhelyen létesítendő III-ad oszt. emeletes felvételi épület, szabadon álló árnyékszék, állomási sütőkemence, állomási személgödör, zárható felvonó házikóval ellátott teljesen felszerelt vödörös állomási kut és a gazdasági udvar létesítésére ezennel nyilvános versenytárgyalást hirdet.

A tervek, az ajánlati költségvetés, valamint az ajánlati minta, a pályázati feltételek, nemkülönböztetve az építési szerződés tervezete Miskolczon, a magy. kir. államvasutak üzletvezetőség építési és pályaf. nutartási osztályban (Szemere-utca 26. sz. I. emelet) valamint a f. abonyi osztálymérnökség irodájában *f. hó 16-tól kezdve* a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

A jogérvényesen kiállított ajánlatok legkésőbbben *1903. évi június hó 30-án déli 12 óráig* alulírott üz-

letvezetőség titkárságánál (Szemere-utca 26. sz. I. em.) nyújtandók be lepecsételt boríték alatt.

Az ajánlatokat egy koronás, az ajánlat mellékleteit ivenkint 30 filléres bélyeggel ellátva, összefűzve, lepecsételve és következő felirattal kell benyújtani:

„Ajánlat Hort rakodó megállóhelyen létesítendő felvételi épület és tartozékaira.“

Csakis a költségvetésben foglalt összes munkákra tett ajánlatok fognak fig. elembe vétetni.

Az ajánlat benyújtását megelőző napon vagyis *1903. június hó 29-én déli 12 óráig* 1000 kor., azaz ezer korona bánatpénzt kell a m. k. államvasutak miskolci üz. nek gyűjtőpénztáránál akár kézzel, akár állami letételekre alkalmas értékpapírokban letenni. Az értékpapírok a budapesti, illetve bécsi tőzsdén legutóbb jegyzett 14 napnál nem régebbi árfolyam szerint, de a névértéket meg nem haladó értékben fogadtatnak el.

Takarékpénztári betétkönyvek bánatpénzül nem tehetők le.

Posta utján beküldendő ajánlatok és bánatpénzek térítvény mellett adandók fel.

A bánatpénz lefizetéséről szóló letétjegy az ajánlat-hoz nem esatolandó.

Ugy az ajánlatban, mint a költségjegyzékben előforduló végösszegek számmal és betűvel irandók ki.

Az ajánlat és mellékleteinek aláírása két tanu előttemezése mellett történjék.

Szóban forgó munkára csakis a magyar állampolgárok pályázhatnak.

Az ajánlatok között a szabad választási jogot a m. k. államvasutak miskolci üzletvezetősége magának tartja fenn.

Miskolcz, 1903. június hóban.

Az üzletvezetőség.

(Utánnomás nem díjazatik.)

Vasuti

altiszti vizsgára

készülők

kézikönyve.

Irta:

SZEMERÉDY LÁSZLÓ, máv. irodatiszt.

A legjobbnak elismert tankönyv az altiszti képesítő vizsgára készülők részére.

Ára 3 K.

Utánvétellel küldve 3 K. 40 f.

Megrendelhető: kiadóhivatalunktól.